

Vrli Slovenol: Prava vera bodi
vam luč, materni jezik bodi vam
ključ do zveličanske narodne
omike. A. M. Slomšek.

|| ||

NAŠ DOM

|| ||

GLASILO
SLOVENSKE MLADINE.

MARIBOR, 1912

CIRILOVA TISKARNA.

Vsebina 11. zvezka:

	Stran		Stran
Pouk.		Ormož	171
Škof Slomšek slovenski mladini	161	Središče	172
Zabava:		Sv. Križ tik Slatine	173
Grajska hči ali izdajalčevo plačilo	162	Sv. Vid pri Planini	173
Kdo je iznašel šnops?	163	Sv. Jakob v Slov. gor.	174
Slomšku	164	Lesce na Gorenjskem	174
Z Bogom majnik	165	Iz Dunaja	175
Lipa	165	Iz Berolina	175
Razgled po svetu.	165	Govorniške vaje:	
Dekliški vrtec:		Mladenke, apostolsko delo za treznost	176
Mesec junij	166	Listnica uredništva.	
Moli in delaj	166	A. S. Št. Pavel pri Preboldu: Vaš dopis	
Samozatajevanje	167	je zadnjič došel prepozno, ko je že bilo stav-	
Lasje	168	ljeno drugo krajše poročilo o savinjskem okro-	
Sveta spoved	168	žju Orla. Prosimo drugokrat kaj. — Še zadnji	
Društveni glasnik:		čas smo dobili nekaj spisov, ki razvijajo veliko-	
Vurberg	169	nočne misli. Boljši od njih bodo morali čakati	
Ptuj	169	na drugo Veliko noč, drugi pa bodo šli v koš,	
Ptuj	170	a kateri — tega ne povemo. — Podgradiški:	
Sv. Lovrenc na Dr. p.	170	Vaši želji bomo po možnosti ustregli, toda nove-	
Sv. Jurij ob Ščavnici	170	ga predala »Kotiček« ne moremo v list spre-	
Hajdina	171	jeti. — Starogorski: Poslano povest smo izro-	
Zreče	171	čili uredništvu »Straža«, za naš list se nam ne	
		zdi primerna. — Št. Miklavž nad Laškim: Hvala	
		za pojasnilo; kadar bode te kaj priredili, le po-	
		ročajte.	

Naš Dom izhaja 1. in 15. vsakega meseca ter stane na leto 2 K. na pol leta 1 K, na četrto leta 50 h. — Uredništvo in upravništvo je v Cirilovi tiskarni, Koroške ulice 5, Maribor. — Sklep uredništva

11. maja 1912.

Srečke v korist „Slovenski Straži“.

Turška srečka na mesečne obroke po 4 krone 75 vin. Glavni dobitki vsako leto 1,800.000 frankov. : Turška srečka in še tri druge srečke na mesečne obroke po 6 kron 25 vin. :: Glavni dobitki vsako leto čez 2,000.000 kron. Vsaka srečka mora biti izžrebana. Najmanjši dobiček turških srečk 230 K. :: Pojasnila daje in naročila sprejema ::

Valentin Urbančič, Ljubljana, Kongresni trg 19.

N A Š D O M

Štev. 11.

V Mariboru, 1. junija 1912.

XII. letnik.

Pouk.

Škof Slomšek slovenski mladini.

4. Rožice za dekleta.*)

Blizu kresa je bilo, in dedek sedi-
jo v sadonosniku poč košato jablano,
Marjetica pa okrog za plotom, rožice
bere. — „Dedek! glejte, kako velika
roža tamkaj na gređi lepo rumeno eve-
te, njo bi rada“, veli Marjetica. —
„Solnčnica je; naj le cvete“, rečejo de-
dek, „njo boš drugokrat dobila.“

Opoldne pride luđo vreme, burja
hoče potreti drevje in ploha odnesti
polje; na večer se zopet zvedri in Mar-
jetica gre z dedekom gledat na vrt.
Dedek peljejo deklico za plot in ji po-
kažejo zlahitno vijolico, ki je dišala v
tahi sencu. — „Oj, kako lepo diši, le
poduhajte, dedek“, jim reče. — „Glej“,
so dejali, „tukaj-le pa leži solnčnica
polomljena, ki si jo pred poldnem hvali-
lila; ali jo hočeš imeti?“ Odrežejo jo
in dajo Marjetici. A Marjetici se gabi
do solnčnice, ki je bila vsa osmukana,
brez vsega perja in brez vse dišave.
— „Ne maram za tako“, je dejala; „i-
mam raje vijolico, ki diši.“

„Glej“, rečejo dedek, „kar tejsolnč-
nici, se vsem prevzetnicam godi, ki
hodijo našopirjene in se košato nosijo.
Hitro jih nesreča poniža in nobeden
za nje več ne mara. Vijolica skrta na
tistem raste in diši; vsak se je razve-
seli, kdor jo najde. Bodi le tudi ti,
Marjetica, lepo tiha, ponižna in pamet-
na, podobna vijolici, da boš ljuba Bo-
gu in poštenim ljudem.“

Nauk. Prevzetnost je dober kup,
poštena, čedna obleka pa draga. Bog
je prevzetnim sovražen, ponižnim pa
daje svoje milosti.

5. Trnina in vinska trta.*)

V lepi pomladi je nađ vinogradom
trnina lepo cvetela ter se v svojem be-
lem cvetju vsa košata grela na solnce.
Pijana svoje lepote, gleđa v vinograd,
zaničuje vinsko trto in pravi: Zakaj
se pa ti lepše ne oblečeš, visoko hval-
ljena? Te li ni sram, da tako borno v
vinogradu strmiš in prelivaš solze?
Gotovo ti mrzi, da sem lepša kot ti, ko
vidiš, kako skače deca okrog mene in
dekleta srkajo mojo dišavo; tebe pa
nobeden ne pogleđa.

Vinska trta na vse to molči in po-
hlevno trpi. Brez vsega bahanja je po-
hlevno odcvetela, in kadar v jeseni
grozdje dozori, pride truma ljudi, ki
trgajo rumeno grozdje in vinski trti
veselo dajejo hvalo, rekoč: „Preljuba
vinska trta, veselje našega srca!“ Na
trnino se nihče ne ozre. — Soseđa! ji
reče vinska trta, povej mi zdaj, kate-
ra od naju več velja? Tvoja prerana
hvala ti ni ostala, tvoje modre jagode-
ki so tako košato cvetele, sokiselce, in
tvojega trnja, ki ti je odrastlo, se vse
izogiblje. Mojeja ponižnega cvetja sad,
sladko grozdje, veseli otroke, oživlja
možake, vsak pošten človek me ima
rad. — Prevelika čast in hvala ti ne
bo prida dala; ponižnost velja in prid-
nost hvalo da.

Mladina, ne bodi v spomladi svo-
jega življenja bahata trnina, ampak
pohlevna vinska trta.

6. Desetero pravil pošte- nega vedenja*)

1. Hodi svojemu stanu primerno
čedno oblečen, ne razkodran, ne raz-
trgan, blaten in umazan.

2. Ko sediš, ne podpiraj glave z
roko, ne stavi komolca na mizo, pa tu-

*) Drobtnice 1848, str. 204.

*) Drobtnice 1847, str. 245.

di rok ne pod mizo, ampak drži jih čedno kraj mize. Nog ne devaj križem.

3. Rok ne vtikaj ne v hlačne žepe, ne pod predpasnik, temveč na prsi ali na noge ali po strani.

4. Govori počasno in zastopno, pa ne s polnimi ustmi, tudi z roko ust ne zakrivaj. Preširoko se smejati, ni čedno, pa tudi mežikati ne.

5. Hođi ravno, ne kimaj z glavo, ne mahaj z rokami.

6. Ne obiraj se, ne čohaj, pa tudi nohtov ne grizi, ne trebi si nosa za kratek čas.

7. Ne daj se šegetati, ne nori nesramno; tudi dotikati se ne daj.

8. Drugim se ne posmehuj, ne kregaj se; prijazno se nosi do vseh, kar je prav.

9. Kamor prideš, pozdravi; pa tudi vzami slovo, kadar greš. Ne ogleđuj se po hiši; tudi pusti vse pri miru.

10. Imenitnejše kakor si ti, vikaj, in grede hodi na njihovi levici. Tikaj tiste, ki so tebi enaki ali mlajši od tebe; priimkov nikomur ne dajaj.

Zabava.

Grajska hči ali izdajalčevo plačilo.

Povest spisana na podlagi ljudske govorce in zgodovinskih virov.

Dober četrt ure od naše hiše proti vzhodu stoji na majhnem gričku građiška cerkvice, posvečena sv. Marjeti. K tej mični cerkviici pride ob nedeljah in praznikih mnogo ljudi, da se navžijejo krasnega razgleda. Tudi jaz sem šel v prostem času večkrat k tej cerkviici. Stara je blizu 400 let in je pozidana iz razvalin građiškega gradu, ki je stal komaj dober streljaj proč proti jugo-vzhodu.

Seveda jaz kot stari, neugnani rađovednež, ki hoče vse vedeti, tudi nisem prej miroval, da sem kaj več zvedel o tem gradu in njihovih prebivalcih.

V 11. stoletju je prišel iz Nemškega nek plemenitaš Friderik Štajn in si je na građiškem gričku sezidal grad iz razvalin starega rimskega kastela. Ljudska pripovedka hvali te graščake, da niso bili napačni do kmetov, da niso jemali podvojene desetine, kakor so delali to mnogi takšni mogotei.

Dvesto let so mirno gospođovali na svojem gradu ti Štajnovci, pozneje so jih pa večkrat nadlegovali divji Turki. Toda ker je bil grad trden in v njem hrabri branitelji, so Turki zaman poskušali se polastiti tega gradu. Še-le ko so že enajstič prišli nad ta grad, so ga premagali in razdejali. Toda še

takrat bi ga ne bili premagali, da jim bi ne bil pomagal izdajalec.

Ta izdajalec je bil kompalski graščak, roparski vitez Lucijan. Cela stvar se je zgodila tako-le:

V rožeškem gradu, katerega že tudi ni več, je bila v 16. stoletju „lepa grajska hči“, rožeška Jedert. Mnogo graščakov se je oglašalo in jo snubilo. Tudi kompalski Lucijan se je oglašil, s trdno nadejo, da jo dobi on. Toda ni je dobil. Od same togote ni vedel, kaj bi storil. Lepota Jedertina ga je popolnoma zmedla in mu zanetila ogeñj strasti v njegovem, že itak malovrednem srcu. Še huje pa se mu je podvojila strast v njegovem srcu, ko je zvedel, da se je građiškemu Ivanu povoljno obnesla snubitev in da so že obhajali zaroko. Sklenil je, se na vsak naćin maščevati. In to je tudi storil.

Turkom, ki so prišli zopet divjat na Kranjsko, se je ponudil za vodnika, da jih popelje na dva bogata gradova, katera bodo oba z lahkoto dobili. Turki mu nekaj časa niso mogli verjeti, da bi se dva tako trdna gradova dobila z lahkoto. Ko pa jim je Lucijan razložil svoj načrt, potem so bili tudi Turki istih misli. Turkom je namreć Lucijan povedal, kdaj bodo na rožeškem gradu obhajali svatovščino; in na ta dan, ko bo vse veselo in ne bopobeden mislil na nevarnost, se bodo Turki brez boja polastili gradov.

In tako se je tudi zgodilo. Turki so razdejali oba gradova in pomorili skoro vse svate. Lepe rožeške Jederti pa ni dobil kompalski Lucijan za svoje izdajalsko plačilo, kakor so mu poprej obljubili Turki, kajti bila je turškemu poveljniku preveč všeč in jo je odpeljal s seboj na Turško. Lucijana pa je dal objaviti in je dejal: „Tako naj bo plačilo izdajalecu.“

Kdo je iznašel šnops?

Slavni ruski pisatelj Lev Tolstoj ima med svojimi pripovestmi tudi tole:

Brez zajutrka je šel reven kmetič na vse zgodaj orat na polje: le košček kruha si je vzela s seboj. Ko je prišel na njivo, si je slekel suknjo in jo dal pod grm, v suknjo pa kruh. Čez nekaj časa so bili konji utrujeni in on lačen. Spregel je konje, jih pustil na pašo, on pa je šel k grmu, da bi povžil svoj kruhek. Ko pa privzdigne suknjo, vidi, da kruha ni. Obrača suknjo sem in tje, jo stresa, slika po žepih, kruha pač ni. Čudno! de kmet sam pri sebi. Nikogar nisem videl tu okoli hoditi, pa vendar mi je nekdo kruh ukradel.

Hudič je bil tisti, ki je zmeknil kruh in je za grmom sedel, da bi slišal, kako bo kmet klel in njega — hudiča — klical na pomoč. Kmetu je bilo sicer žal za kruh, a vedel se je potolažiti. „No“, reče, „gladu še ne bom umrl; tisti, ki mi je odnesel kruh, je bil gotovo bolj potreben kakor jaz, da bi mu le teknil!“ Šel je k studencu, se napil vode, polovil konje in oral naprej.

Hudič je bil pobit, da ni mogel zapeljati kmeta v greh. Šel je v pekel pred najvišjega hudiča in mu pripovedoval svojo nezgodo. Višji hudič pa je bil strašno razkačen in se je zadržal nad njim: „To bi bilo lepo! Poberi se mi izpred oči! Če mi v treh letih ne dobiš kmeta, te dam v blagoslovljeni vodi skopati!“

Pred blagoslovljeno vodo je imel hudič grozen strah; kakor hitro je mogel, je letel nazaj na zemljo in tuhtal, kako bi kmeta vjel.

Mislil je in mislil in nazadnje vendar izmislil. Spremenil se je v dobrega človeka in se dal najeti pri kmetu za težaka. In naučil je kmeta, naj se je v suhem letu na močvirje. Sosedom je od suše vse zgorelo, temu kmetu pa je žito krasno uspevalo. Naslednje leto je bilo pa deževno in hudič je pregovoril kmeta, da je sejal žito po hribovju. Pri drugih je žito ležalo in gnilo, on je pa našel toliko žita, da ni vedel kam ž njim.

Tedaj je pa hudič v podobi težaka naučil kmeta, iz žita žgati šnops. In pil je kmet sam in dal tudi drugim piti.

Tedaj je šel hudič k višjemu hudiču in se je hvalil, kako je dobil kmeta. Višji hudič pa se je hotel prepričati na lastne oči. Prišel je h kmetu in glej: vsi premožnejši kmetje iz vasi so zbrani pri njem in on jih gosti z — žganjem. Kmetica podaja gostom čašo za čašo. Tu se začne ob mizo in razlije steklenico. Kmet začne psovati svojo ženo: „Prokleta, krumpasta baba!“ — Hudič sune s komolcem svojega poglavarja, češ: „Zdaj ne pravi več: Na zdravje!“ Kmet pa je klel naprej.

V tem vstopi neki revni kmetič, ki se je ravno vračal od dela in je tudi želel kupico žganja. Gospodar pa zarenči nad njim: „Jaz nimam žganja za vsakega!“

To je višjemu hudiču silno ugajalo, a manjši hudič mu prišepne: „Le čakaj malo, lepše še pride.“

Gostje so pili in ž njimi je pil tudi gospodar. Drug drugemu so nazdravljali, drug drugega hvalili: besede so tekle kakor maslo. Višjemu hudiču se je nakremžil obraz, to prijateljstvo mu ni bilo po godu. Manjši hudič mu zopet prišepne: „Le čakaj, naj še spijejo drugo čašo, pa si bodo kmalu za ušesi. Videl boš, da bodo kakor volkovi.“

Gostje so pili naprej, postajali so glasnejši, besede so padale vedno bolj trde in robate. Nastane prepir, začnejo se pretepavati in iz nosov krvaveti. Gospodar se vmeša med nje, da bi jih pomiril, pa ga namlatijo kakor snop.

Višji hudič je z veseljem gledal to in strašnomu je ugajalo. „Dobro, prav dobro!“ je klical od veselja. — „Le čakaj še“, pravi manjši hudič, „naj še izpijejo tretjo čašo, potem bodo kakor svinje.“

In kmetje so pili tretjo kupico. Postali so čisto mehki, jezik se jim je zapletal, drug drugega niso več razumeli. Opotekajoč se gredo domov — po eden — po dva — po trije — in vsi popadajo na cesti. Gospodar jih hoče spremiti, pa pače kakor je bil dolg in širok v gnojnico. Valjal se je in hropel v smrdljivi luži kakor svinja.

To je pa še bolj ugajalo višjemu hudiču. „No, dobro pijačo si si izmislil. Bržčas si vzel naprej lisičje krvi in je postal kmet zvit kakor lisica. Potem si menda prilil volčje krvi in kmetje so postali kakor volkovi; nazadnje si pa gotovo prilil svinjske krvi, in kmetje so postali kakor svinje.“

„O ne“, pravi mali hudič, „nisem tako pančal. Živinska kri je zmiraj v človeku. Jaz sem ga naučil delati šnops. In ko je iz božjega daru delal šnops, se je v njem vzdignila kri lisice, volka in svinje. Če bo le zmiraj pil šnops, bo ostal živina.“

In višji hudič ga je močno pohvalil in obsipal s častmi. In odkar pijejo ljudje šnops, so kakor živina.

Slomšeku.

(K 50 letnici njegove smrti.)

Mrak nad domovino
našo je ležal;
in pod jarmom tujim
rod je vzdihoval.
Skrila zvezda sreče
se je za goré,
domovino trla
žalost je, gorje.
Kdo je sreče upal,
upal lepših dni?
Redki, da preredki
so možje bili.
Bil med njimi Ti si,
prvi naš vladika,
roda in domovja,
našega Ti dika.
Ti ljubav do doma,
znal si v nas vcepiti,
ljudstvo naše prvi
si začel učiti . . .

2.

Slovenec zre na zemljo sveto.
Kako so meje se skrčile,
kjer pesmi naše se glasile,
tam zbira tujec svojo četo,
da spet na novo nas napade,
da kos za kosom nam odvzame;
skopati hoče rodu jame,
da uresniči svoje nade . . .
Slovenec zre na zemljo milo.
Bude se, davni mu spomini,
ko čita o svoji zgodovini,
kar je enkrat njegovo bilo . . .

3.

Vstal si dragi Ti med nami:
»Ljubite ta dom, Slovenci!
Bog in pravo to je z nami,
v boj za sveti dom, Slovenci!

Naj vam sveta bo beseda,
v koji majka vas učila,
sveta vera, čista veda,
naj vam bo vse dneve mila!

O gorje mu, ki izdaja,
tujcem naše svete kraje;
V tujem duhu deco vzgaja,
janičarje mu podaje.

Bogu zvesti in slobodi
dneve večne čemo biti!
Ti pa, Večni, čete vodi
k zarji novi, zmagoviti.«

4.

Sad besede Tvoje,
domu so rodile,
zvezde rodu nove
s Teboj zasvetile.

Vstala je iz spanja
domovina sveta;
za domovje naše,
vstala četa vneti!

5.

Danes petdesetkrat
leto je minilo,
kar po domovini
tužno je glasilo,
da umrl je prvi,
blagi naš vladika,
domovine svete,
in Slovenov dika!
Danes v grobu tihem,
mirno spanje spava,
oh, za njim žaluje,
naša mati Slava . . .

Večne obdržati
čemo Ti spomine,
Slomškova slava,

nikdar ne izgine.
 Ti, ki si nas vodil,
 kazal pota prava,
 Tebi naj glasi se,
 vsepovsodi — slava!

Dragotin.

Z Bogom majnik . . .

Z Bogom, z Bogom krasni maj,
 In z Bogom krasni cvet dehteč,
 Oh z Bogom raj pomladni ti,
 In z Bogom vrtec ti cveteč.

Pa kam se ti tako mudi,
 Preljubi ti, prekrasni maj,
 Da proč od nas tako hitiš,
 Ko komaj si odprl nam raj?

Ni dolgo kar si k nam priplul,
 Odkar zadéhtel tvoj je cvet;
 Ni dolgo kar pozdravljal te
 Je ves radosten mladi svet.

Tam vzdíše starec za teboj,
 Ki cvetel tak si mu lepo;
 Tam mladost za teboj solzi,
 Da vzameš hitro tak slovo.

Pa ti hitiš, hitiš naprej,
 Za naše klice mar ti ni;
 Ne slišiš vzdihov, ko srce
 Še enkrat te nazaj želi.

Pa z Bogom, z Bogom majnik lep,
 Čez leto pa se vrni spet,
 Oh pridi, pridi spet nazaj,
 Prinesi spet nebroyen cvet.

In takrat, ko se vrnil boš,
 Prinesi cvet nam nezvenljiv,
 Ki cvetel v sredi bo srca,
 In ki bo vedno svež in živ . . .

L—.

Lipa.

Oj lipa ti, mogočnorastla,
 pomnik nekdanjih zlatih dni;
 spomin na davne, davne čase,
 ko gledam te, se mi budi.

Pod tvoje veje je zahajal
 nekđaj Sloven rad čestokrat,
 tu molil je, prepeval, rajal,
 tu zboroval neštetokrat.

Drvo ti sveto si mu bilo,
 in sveto nam si še sedaj;
 kar bilo dedu nekđaj mlo,
 to vnuk časti še vneto zdaj.

Oj lipa ti, mogočna lipa,
 simbol Slovena veren si;
 mehák Sloven je, kot ti, lipa,
 mogočen, kot so veje ti.

Pozdravljam te, drevo očetov,
 pomnik nekdanjih, vbeglih dni;
 simbol si narodove duše —
 glasnik prihodnjih, srečnih dni.

Starogorski.

Razgled po svetu.

V državnem zboru se posvetujejo sedaj o zvišanju uradniških plač, ki bodo zahtevale zopet nove davke. — V Parizu se je zgodila velika železniška nesreča, ko sta dva vlaka trčila z vso silo skupaj. — Italijani so vzeli Turkom otok Rodos. V Tripolisu ne morejo Lahii naprej, zato pa skušajo srečo na morju, ker je njihova mornarica veliko močnejša od turške. — V Hamburgu je umrl od srčne kápi zadet danski kralj Friderik VIII. Novi danski kralj se imenuje Kristijan X. — Naš ministrski predsednik grof Stürgkh je resno obolel na očeh. Sedaj imamo kar tri ministre hudo bolane. — V Budimpešti so se godili zadnje dni krvavi poboji. Socialni demokratje so napadli

policijo in streljali na njo z revolverji. Nastala je prava revolucija v Budimpešti. Cela vojaška posadka je morala nastopiti, da je krotila nemirneže. Razgrajači so napravili občini in posameznikom veliko škode, na več krajih so celo zanetili ogenj. V ogrskem državnem zboru je odstopil predsednik Navaj in izvoljen je brezozirni grof Tisza, ki kroti z železno roko obstrukcijo. Justhova stranka je popolnoma podlegla in obstrukcije proti brambni predlogi bo najbrž sedaj konec, če se položaj zopet nenađoma ne zasukne. — V Macedoniji in v Albaniji se pojavljajo zopet nemiri. — Tudi v Maroku se domačini še vojskujejo proti Francozom. — Na Rumunskem so zlo-

činci hoteli napasti in umoriti kralja, pa jim je prišla policija pravočasno na

sled. — Na Ogrskem so bili na Križevu velikanski viharji s točo.

Dekliški vrtec.

Mesec junij. Drage mladenke, gotovo ste vse rade okraševale podobne in kapelice Marijine ter zahajale k šmarnicam v mesecu majniku. Hitro nam je potekel ta krasni mesec in Bog ve, ali ga bomo še vse dočakale do drugega leta; marsikatero izmed nas bo ljubi Bog poklical k sebi in jej dal venec slave, katerega si je zaslužila z bogoljubnim življenjem. Ker čas tako hitro teče, izgine kmalu tudi naša mladost, ravno tako hitro nam bo minila, kakor mine pomladni čas.

Ker smo posvetile mesec majnik Mariji v slavo, posvetimo mesec junij v čast Srcu Jezusovemu. Kot hčerke Marijine moramo tudi prav goreče častiti Srce Jezusovo v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Posebno letos bi si morale na vso moč prizadevati prav pobožno častiti Jezusa v presveti Eucharistiji. Gotovo pa najlažje in najlepše častimo to presveto Srce, če Jezusa večkrat in vredno sprejemamo ter mu darujemo sv. obhajilo kot zadostilo za vsa razžaljenja, ki jih najbolj občuti v presv. Zakramentu. Posebno kjer se nahaja družba zadostilnega sv. obhajila, naj bi mladenke vestno izpolnjevale svojo zaobljubo. Sedaj v mladosti se vadimo k pobožnemu življenju, potem bomo tudi v starosti srečne, lahko se bomo z veseljem spominjale pretečene mladosti.

Nikdar nam ne bo žal, kar bomo storile v čast božjo, to nam bo tudi v dušno zveličanje. Kakršno življenje, takšna smrt. Da si zagotovimo srečno in blaženo smrt, moramo tudi vse storiti, kar nam vелеva glasni zvonček naše vesti.

»Le zvoní zvonček, da v greh ne privolim,
Na dobro delo goni, da časa ne zgubim.
In pojdem jaz počivat, mi zvonček sladko poj,
po smrti srečno vživat, mir večni in pokoj.«

Priporočam tudi vsem, katerim bo le mogoče, da bi se udeležile evharističnega shoda na Dunaju, katerim pa

iz raznih vzrokov ne bo mogoče, da bi vsaj kaj malega darovale in se tedaj tudi udeležile milosti, katere bo delil Jezus vsem njegovim častitecm.

Upam, da se izpolnijo moje želje, Jezusu in Mariji naj bo posvečena vse naše življenje, živimo pa vselej tako, da si bomo spletale venec slave za nebeško domovino.

A. C.

Moli in delaj! Ta izrek sem si danes izbrala za uvod, ker se mi zdi prekorišten in vелеvažen za nas mladenke. Pobožnost in delavnost, ti dve lastnosti sta najlepši kras, ki naj diči slovenske gospodinje, katerega si moramo že v mladih letih pridobiti. Lenoba je mati vseh pregreh. Kdor se vdaja lenobi, si izpodkopava zdravje in blagostanje. Kako žalostno je za dekleta, ki so se vdala mehkužnosti, delo jim ne diši, vsaka malenkost jim je pretežavna. Zjutraj leže čez določeni čas in le z nevoljo pomagajo materam v kuhinji. In ako se ji reče: stori to, ali ono, pa togotno zakliče: Ali moram vse jaz? Naj še drugi! Gotovo se vam stуди tolika lenoba in surovo obnašanje. Vsa drugačna pa je delavna mladenka. Ona je vsikdar prva na nogah, opravi jutranjo molitev, potem pa hiti pospravljat in čedit sobe, skuha zajutrak, opravi v hlevu pri živini. Pri vsem pa je vedno dobre volje in veselega srca: šestokrat si zjutraj navsezgodaj zapoje kakšno lepo pesem. Pri delu je vedno prva in sama ve, kaj ji je delati, ne dovoli, da bi se stariši preveč mučili, rajši sama več stori. Zadnja leže k počitku. Mladenka, ki tako ravna, bo pozneje izvrstna, delavna gospodinja. Delavnost je vir blagostanja. O, naj bi bilo veliko takih mladenk in gospodinj, potem bi bilo tudi po slovenskih družinah več blagostanja in zadovoljnosti.

Delavnost pa naj oklepa prava, resnična pobožnost. Moli in delaj in

Bog prida svoj blagoslov. Pobožna mladenka vkljub obilnemu delu vedno dobi čas, opraviti pobožno vsakdanje molitve. Ražši si pritrgra pri spanju, da more biti tudi ob delavnikih pri sveti maši ter pogostoma pristopili k sv. obhajilu. Kako lepo je videti mladenko, klečečo pred tabernakljem ter se pogovarjati s svojim Zveličarjem. Njemu toži svoje bridkosti, ter ga prosi pomoči v bojih življenja. In ona bo pozneje vzgledna krščanska mati, prava vzgojiteljica svoji deci, ki jo bo navajala k pravi pobožnosti ter ji vcepila v srce strah božji. Kakršna je mati, takšna bo pozneje tudi деца, ako so matere verne in pobožne, bodo vzgajale tudi take otroke, če pa mrzi materi sv. cerkev, molitev in sv. zakramenti, bodo takšni tudi otroci, mlačni v sveti veri. Gotovo sprevidite, kakšne važnosti je, če si pridobimo pravo pobožnost, tudi za poznejše življenje. Mladdenke, tedaj pa le rađe zahajajmo pred tabernakelj, k božjemu Sreču!

Moliti moramo in delati. Moliti tudi za druge, in delati na polju izobrazbe in v dekliških zvezah. Ne vďajajmo se lenobi, temveč bodimo delavne in požrtvovalne! Nikakor ni lepo od onih mladenk, ki imajo toliko lepili zmožnosti, koristiti drugim, ki so izobražene ter imajo govorniški talent, pa vendar nočejo ničesar storiti na polju izobrazbe in za skupni blagor našega naroda. Mnogo je vzglednih in pobožnih, pa vendar ne pristopijo k dekliški zvezi, meneč, da bođe njih pobožnost zatemnela, ako bi tudi v javnosti kaj delovale. Tem bi rekla, da so preveč sebične in pa ošabne, ker vidijo le sebe, ne morejo pa videti toliko drugih, ki tavajo po slabih potih in v temi nevednosti, katere bi pa lahko pridobile k dekliški zvezi, ako bi same pristopile ter dajale v tem oziru dober vzgled. Lepo se pa pōda mladenki, ki je v resnici pobožna, pa se ne ustraši, delovati v javnosti za domovino in njen napredek, bodisi kot voditeljica, govornica ali igralka, pevka itd.

Kdor prav ljubi Boga, ljubi tudi

bližnjega, ljubi sveto cerkev, ljubi domovino. Ako je pa sveta cerkev, ali domovina v nevarnosti, ali ji ne bi prihitel na pomoč, da jo reši? Da, sveta vera in domovina sta v nevarnosti. Vzdigujejo se sovražniki ter naravnost in ostudno napadajo svete resnice, sramotijo in blatijo papeža, škofo in duhovnike ter zastrupljajo mladino s svojimi umazanimi listi, hoteč ji iztrgati iz srca vero in ljubezen do rođne grude ter materinega jezika. Tedaj na pomoč sv. cerkvi in domovini! In kakor so nekđaj naši pradedje, ko je prihrul sovražnik v deželo, hiteli v svetišče ter se z gorečo molitvijo pripravili na boj, nato z navdušenjem zgrabili za orožje ter z božjo pomočjo rešili domovino sovražnika, tako tudi me z molitvijo in delom pomagajmo rešiti domovino njenih sovražnikov. Iz vsega našega delovanja pa naj odseva prava, resnična pobožnost, delavnost in požrtvovalnost.

Na delo, na delo, ker resni so dnovi
Delo in trud nam nebo blagoslovi.

Zvonimira O.

Samozatajevanje. Pomlad je že v popolnem razvoju, vse je oživelu, rožice prelepo cveto, ptičice rajsko prepevajo. Mladdenke drage, kaj ne, da se pridno gibljete po vrtovih in jih pridno obdelujete? Poleg raznega sočivja hočemo imeti tudi gredico vsakovrstnih cvetk. Zato vsaka mladenka s posebno pazljivostjo in veseljem dela gredico, na katero bo zasadila cvetlično seme. Prav je tako; ker ravno svetlice razveseljujejo in blažijo duha in srce. Ne smemo pa tudi v nemar pustiti našega srčnega vrtea. Sadimo pridno cvetke čednosti v njega in pazimo, da se nam ne prikrađe sovražnik in nam ne izruje iz tega vrtea kakšne cvetke, za katero bi pozneje zastonj žalovale. Ena cvetka pa nam pogostoma manjka in se imenuje samozatajevanje. Res je, da se ne znamo nič zatajevati. Če nam reče kdo kakšno žal besedo, oh, kako smo precej srdite, precej pokazemo svojo jezo. To ni prav. Če nam kdo kaj reče ali nas ogovarja, če smo krive, si moramo misliti, saj drugega

itak ne zaslužimo. Če se pa ne čutimo nič krive, pa nas vendar ljudje ogovarjajo, pa se spomnimo našega božjega Odrešenika, koliko je moral on pretrpeti po nedolžnem, koliko zasramovanja, in to vse iz ljubezni do nas in v zveličanje naših duš. Me bi pa iz ljubezni do njega ne prenesle nekaj žaljivih besed. Poznala sem mladenko, ki je rekla, da se da iz ljubezni do Jezusa vse pretrpeti. In res je tako. Zato drage sestrice!! Kadar smo nevoljne in nepotrpežljive, spomnimo se Jezusovega trpljenja, zlasti zdaj v tem mesecu, ki je posvečen Srcu Jezusovemu. Stopimo v duhu tja pred tabernakelj in ga prosimo odpuščanja in za dar svete potrpežljivosti, in prepričana sem, da bo nevolja izginila iz srca. Z jezo nikakor ne kažemo izobrazbe, pač pa ž njo žalimo Boga. Zatajujmo se iz ljubezni do našega trpečega Jezusa v vseh rečeh in On nam bo dal enkrat plačilo v nebesih. To upa in želi mladenka ob bistri Savi. Tončka B.

Lasje. Dovolite, cenjene tovarišice, da vam podam nekaj besed o lasih, katere nam je Bog podelil zato, da bi nam bili v kras in pozimi v toploto, torej jih ne smemo zanemariti, ampak čediti in snažiti. Dekliška posebna skrb naj bo, da si jih vsak dan dobro počese, pa pošteno, našemu stanu primerno. Ne ravnajmo se po tistih ženskah in dekletih, ki izgledajo kakor sračje gnezdo in si jih mažejo z raznimi dišavami. Naša lepota ne bo di zunanja v pletenih lasih, ali v zlatnini in srebrnini, ne v izbirčni obleki, ampak v srcu. Žal, da veljajo premnogim dekletom besede pesnikove:

Ženska taka ali taka,
Zala hoče biti vsaka;
Vtakne kaj v lasé,
al' obesi rada kaj nasé.

Pa zakaj vse to? Ker dobro znajo, da same na sebi le malo veljajo. Samo česanje las še ni dovolj; nujno potrebno je tudi izpiranje lasišča in las. Glavo je treba pogostoma izpirati z mlačno vodo; premočen lug ali soda škodujeta lasem. Skrbimo torej za snažnost svojih las, da nam bodo res v krasoto in v toploto. Kako žalostno

in grdo je, če prideš v kako zapemarjeno hišo, pa vidiš gospodinjo in otroke vse razmršene, umazane in raztrgane; in če še bolj natanko opazuješ vidiš, kako migljajo tiste drobne živalice, katere opominjajo nemarneže k snažnosti. Takim ni znana ne voda ne glavnik ter so snažnim in poštenim ljudem le v posmeh in sramoto. Oj, deklica draga, tebi ni treba drugega krasila, dovolj si od Boga dobila; le to porabi koristno si v prid. — Pozdravlja dekle od Sv. Jurja na Pesnici.

Sveta spoved. Najimenočše opravilo na zemlji za kristjana je sveta spoved. Ona izbriše dušne dolgove, katere ne more noben človek, ako je smrtno grešil, poravnati sam, a koravno bi opravljal dela vseh spokornikov. Ah, kje naj išče grešnik miru, ako ne pri spovednici. Sveta spoved ima čudovito moč, ker pre naredi iz ostudnega grešnika Bogu ljubega otroka, pravičnega pa pelje do vedno višje stopinje popolnosti.

Kako hvaležni bi morali pač biti ljubemu Jezusu za to neprecenljivo dobroto in milost. Pa dandanes se kaže le dosti črne nehvaležnosti, da še celo obrekujejo in jezijo se nad tem svetim zakramentom! Kolikokrat se grdi in lažnjivi časniki norčujejo iz svete spovedi. Ne poznajo ali nečejo poznati vrednosti svete spovedi in se je seveda tudi izogibljejo, rajši zadušijo svojo vest in zabavljajo čez sv. spoveč in čez tiste, ki delijo ta sveti zakrament. Veliko manj greha bi se storilo, ko bi ljudje bolj poznali, bolj cenili in bolj pogosto prejeli ta sveti zakrament. A nekateri komaj enkrat v letu opravijo to svojo dolžnost, drugi pa celo po več let ne. Vprašajmo hudodelnike v temnih ječah, kolikokrat so opravljali sveto spoved v svojem življenju; brčkone takrat zadnjikrat, ko so zapustili šolsko klop, ali pa takrat, ko so spremenili svoj stan. Ko bi ti nesrečneži večkrat in vredno opravljali sveto spoveč, nikdar bi ječe od znotraj ne videli. Kakšna bi bila mladina, ko bi se pogosto in natanko spovedovala, ne bilo bi plesa, ne grešnega znanja, na-

sprotno bival bi mir in ljubezen božja v vseh sreih, napolnjeni bi bili s sv. strahom pred grehom in slabo priložnostjo. Saj ravno sv. spoved vzbujata strah in stud do greha.

Poslužujmo se tega zveličavnega pripomočka brav pogosto, pobožno, pa tudi z dobrim namenom. Nekaterim je sv. spoved čisto malenkostna in navadna reč, tako, da gredo k sv. spovedi, zato pa družbenim pravilom zadostijo ali pa zato, da se pred ljudmi kažejo, takšna sv. spoved pač ne more biti koristna in jim ne more pomagati k dobremu. Vsakega naj spremlja k sv. spovedi tudi dober namen, namreč: pred Bogom se ponižati; da bi se s pomočjo zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa lažje varovali greha ter v dobrem vedno bolj napredovali.

Strašno hudo pa se pregrešijo tisti hudobneži, ki ta zakrament zaničujejo. Včasih Bog tudi očitno kaznuje takšne hudobije. Naj navedem resni-

čen slučaj: Živel je v naši župniji H. hudoben fant. Kar je svetega, je zaničeval, posebno pa je rad oasmehoval sveto spoved. Obhajal se je pa tudi sv. misijon, veliko ljudi se ga je vedno udeleževalo; tudi njega neki mož prijazno povabi seboj v cerkev; toda kakšen odgovor! Cela ploha kletve, nazadnje pa pristavi: „Spovedal se pa ne bom prej kakor na smrtni postelji.“ Takrat si je še želel te nepoznane sreče, a dosegel je ni. Čez nekaj časa zboli, ljudje so spoznali, da se bo moral spraviti z Bogom. Pošljejo torej po duhovnika. A v tem trenutku, ko pristopi duhovnik z Najsvetejšim v hišo, bolnik ne zna več govoriti, ni se vedelo, ali ni mogel, ali ni hotel, kakaj ko je zapustil duhovnik hišo, je začel preklinjati in se valjati po postelji kakor divja zverina: okoli stoječe bi rad raztrgal, ako bi bil imel še toliko moči. Slednjič je umrl s kletvijo na jeziku in s škripanjem z zobmi. Vekoslava.

Društveni glasnik.

Vurberg. Našo Mladeniško zvezo je zadel bridek udarec. Dne 31. marca je namreč umrl preblagi mladenič, zvesti član Marijine družbe in ud naše Mladeniške zveze, kateremu je nesrečna bolezen jetika v 21 letu utrgala nit mladega življenja. Rajni je bil zelo tih in miroljuben. Redno je zahajal k vsem zborovanjem ter se ni nikoli sramoval na svojih prsih nositi Marijine svetinje in mladeniškega znaka, v čemur nam je vsem slovenskim fantom v lep izgled. Še ob koncu svoje bolezni je naročil, da naj na mrtvaškem odru njegova prsa diči Marijina svetinja in mladeniški znak. Kako priljubljen je bil med tovariši, je pričal njegov pogreb, katerega se je kljub slabemu vremenu udeležilo okrog 30 fantov s svetinjcami in mnogo drugega ljudstva. Ob grobu so gosp. župnik v srca segajočih besedah vzeli od njega slovo in tudi pevski zbor mu je zapel dve žalostinki. Mi mladeniči pa ti kličemo ob grobu: Spavaj sladko, dragi nam tovariš, dokler se ne vidimo nad zvezdami.

Dne 21. aprila je naša Mladeniška zveza priredila skupno zborovanje z bralnim društvom v stari šoli, katera je bila do zadnjega kotička polna. G. Felicijan, predsednik bralnega društva, pozdravi zborovalce ter potem razlaga znamenitosti mesta Ljubljane, zlasti ljudskega doma, kar si je ogledal pri socialnem kurzu S. K. S. Z. Za njim so g. župnik razlagali o škodi, ki jo je povzročil mraz in poučevali, kako naj va-

rujemo vinograde pred mrazom. Za tem so razložili ljudstvu zadnjo veliko nesrečo na morju. Nazadnje so mladeničem priporočali živeti po načelih Kristusovih v miru in ljubezni med seboj.

Janko.

Ptuj. Našemu vabilu na majniški shod tukajšnje Dekliške zveze se je odzvalo mnogoštevilno občinstvo, ki je polnilo društvene prostore do zadnjega kotička. Počastili so nas gostje iz različnih krajev, omenjamo tu posebej vlč. g. A. Sagaja, kaplana od Sv. Lovrenca na Drat p., ki je s svojim spodbudnim nagovorom ogrel srca poslušalcev. Pozdravu lovrenške Dekliške zveze sledil je krepak odzdrav od naše strani. Vidli smo med nami tudi zastopnike in zastopnice iz Maribora, Vurberga, Sv. Trojice v Haložah itd. Glavno točko je to pot tvorilo predavanje našega vlč. duh. voditelja; globoko premišljeno razmotrivanje o človeštvu in njega ciljih in namenih z danimi nam navodili ostalo nam bo nepozabno! Naš pevski zborček pod vodstvom pevovodja g. F. Frasa je razveselil udeležence z mičnima pesmicama v čast Majnikovi kraljici. Predavanje iz slov. kuharice in gospodinjstva se je moralo radi pomanjkanja časa preložiti za prihodnjič; pričakujemo, da se do tistega časa oglasijo članice z raznimi tozadevnimi vprašanji, na katere hoče gđc. predavateljica, naslanjajoč se na ime-

novane knjige, temeljito odgovarjati. Izroči se pozdrav prejšnjega pevovodja g. Krajnca, ki biva sedaj radi vojaške službe v Gradcu; dotična dopisnica z lepo sliko društva „Kres“, kroži med navzočimi, ki zaključijo svojemu bivšemu sobojevniku krepki „Zivijo!“ Po nasvetu gdč. Erne Razlag se sklene nakup deseterih komadov brošurice „Slovensko dekle“, spis Pepice Senica, za Dekliško zvezo; ob enem se vsaki posamezni članici priporoča nabava te knjižice. Prečitajo in odobrijo se nadalje pravila glede izposojenja knjig; knjižničarki je naročeno, da se ravna po predpisu, v bralni sobi prilepljenem. Rediteljice se opozorijo, naj še v tem mesecu dovršijo nabiranje udnine v raznih vaseh in naj nabrano svoto izročijo blagajničarki. Odboru se naroča, naj v kratkem sklepa o slučaju ponovitve igre: „Na Marijinem srcu.“ Ponovitev igre je občja želja. Prihodnji shod se vrši dne 16. junija po večernih v društvenih prostorih z zanimivim vsporedom, na kar članice in somišljenike že danes opozarjamo. Sklep je tvoril mičen in ob enem poučen prizor. „Prvi in zadnji majnik“, spisani po požrtvovalni naši sotrudnici gdč. E. Razlag, kjer je dramatični odsek zopet dokazal, da razpolaga z izvrstnimi močmi. Čuli sme veseli smeh, a tudi marsikatera solza je blestela v očeh poslušalcev. Da smo tudi s to vprizoritvijo zadeli pravo, o tem je pričalo ob koncu burno ploskanje. Da se 16. junija zopet v tako obilnem številu zberemo, želimo vsi, posebno pa — Marica.

Ptuj okolica. V nedeljo 19. majnika se je poročila v minoritski cerkvi odbornica tukajšnje »D. Zv.« — Jozefa Korošec z g. Janezom Lenartom. V imenu zveze kličete podpisani vrlému paru: »Čuvaj Vaju Bog!« Ob enem izreka Zveza svoji odbornici, ki je sodelovala tudi pri petju in gledaliških igrah, iskreno zahvalo za vse požrtvovalno delo v prid naše organizacije, proseč jo, da se tudi v prihodnje ravna po naših načelih in da vedno deluje v smislu gesla: »Bog in narod.«

Micika Potrč,
tajnica.

Terezija Breznik,
predsednica.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Naročniki „Našega Doma“ ste že morebiti mislili, da je šentlovenrenčka mladina v Dekliški in Mladeniški zvezi zaspala, da ni več nobenega dopisa v „N. D.“ od nas; toda mi še do zdaj gremo naprej, kar vam naj pokažejo naslednje vrstice. Meseca decembra m. l. je bila veselica na Stefanovo in sicer Dekliška zveza je igrala šaljivo igro „Luknja v namiznem prtu“, ki je povzročila obilo smeha, v prizoru „Dom in tujina“ se je vzbujala v besedah in pesmih ljubezen do mile slovenske domovine in materne jezika. Krasno božično igro „Mojstra Križnika božični večer“ so mladeniči prav dobro igrali in so težke vloge dobro rešili. K. Napast je pred krasnim božičnim drevesom govorila deklamacijo „V sv. noči.“ 28. januarja t. l. je bil občni zbor Bralnega društva, ki je pokazal, da se je društvo priljubilo vsem pošteno

mislečim župljanom. Gospod kaplan otvorijo zborovanje. Nato poroča tajnik Anton Crnko o delovanju društva, ki je imelo blizu 200 članov, priredilo se je minolega leta 8 shodov, katerih se je udeležilo vsakokrat 200—300 ljudi, 2 predstavi, in se je dne 29. oktobra ustanovila Mladeniška in Dekliška zveza. Prečitalo se je blizu 600 knjig, knjižnica šteje čez 460 knjig, stroškov je bilo 222 K 60 v, dohodkov 283 K 50 v. Potem so govorile sledeče govornice in govorniki: Micka Peršuh o poštenju slovenskega naroda. Janez Planinšek opozarja na veliko armado v katoliško-narodnih društvih zbranih Slovencev in Slovenk. Terezija Pišek o žalostni prikazni, kako silijo dekleta v tujino. Neža Planinšek o koristi poštene bogov in domoljubne mladenke. Takrat je tudi nastopil željno pričakovani govornik S. K. S. Zg. dr. Verstovšek, ki je v krasnem govoru povdarjal nujno potrebo organizacije za mladino in bodočnost naroda zlasti v naših razmerah, ker se moramo potem organizacije sami izobraževati v gospodarstvu za javno življenje. Jerčka Planinšek zahvali g. dr. za prekrasni govor in opozori ude na korist, ki jo imajo od Bralnega društva. Dne 18. februarja smo pa imeli zopet veselico in sicer vprizorila se je igra „Fabijola in Neža“, v kateri se je videlo, kako si je marsikdo izmed gledalcev brisal solzne oči, ko je videl ginljive prizore iz časa preganjanja kristjanov. Šaljiva igra „Kmet Herod“ pa je povzročila obilo smeha. Dne 19. marca, na Jožefovo, je bil poučni shod. Govorile so: Marjeta Mlakar, Terezika Krajnc, M. Mlakar, kako moramo biti trdni in značajni Slovenci in podpirati slovenske trgovce, naše geslo bodi „Svoji k svojim.“ Katica Napast je deklamirala v imenu poslušalcev č. g. župniku čestitko za god, ki so potem v svojih besedah povdarjali cilje našega gibanja. Pri vseh naših prireditvah se zabavamo z mičnimi pesmicami. Mladina, le veselo in korajžno naprej k vsestranskemu delu v čast veri, v prid sebi in blagor narodu in domovini. — Tajnica.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Naša dekliška zveza je imela dne 12. maja svoj navadni mesečni sestanek. Zbrale smo se v precejšnjem številu. Micika Janžek nam je govorila o trojnem sovražniku, ki zelo škoduje slovenskemu narodu, namreč slaba vzgoja, slabo berilo in alkoholna pijača. Potem so nas č. g. duhovni voditelj vneli za družbo treznosti, katero bomo kmalu vpeljali, svarili so nas tudi pred slabim berilom, ter nam razložili, kako smo lahko tudi me dobre vzgojiteljice napram našim mlajšim bratcem in sestricam. Vspodbujali so nas, da naj po svojih močeh razširjamo katoliško časopisje, posebno »N. D.«, »Bogoljubje.« Micika Šek nas je s svojim govorom »eno izmed najpotrebnejših dekliških spretnosti je tudi šivanje« zelo razveselila, to tembolj, ker je prvokrat nastopila. Terezika Nemeč nas vspodbuja, kako si že zdaj prizadevajmo pridobiti razne vrline, ki so potrebne deklici v poznejšem gospodinjškem poklicu kakor: usmiljenost, postrežljivost, varčnost in druge. Nazadnje še

smo se vse vesele odzvale prijaznemu pozivu Lojzike Horvatove za cvetlični odsek; za voditeljico odseka smo izvolile vrlo tovariško Miciko Janžek. Upamo, da bomo v kratkem lahko obširneje poročale o našem delovanju, posebno glede odsekov. Presv. Srce Jez., katero bomo častile v tem mesecu, nam daj, da bi imelo naše delo dober uspeh.

Hajdina. Oprostite, gospod urednik, da si dovoljujem, napisati par vrst vsem onim, ki si še jim ti, ljubi »N. D.«, deveta briga, omika in izobrazba pa trn v očeh. Od kar te prejemam, dragi »N. D.«, še se mi ni izpolnila želja, dobiti enkrat kako poročilo ali dopis od moje rodne domovine, župnije hajdinske pri Ptujju. Sicer bi napačno sodil, kdor bi mislil, da je hajdinska mladina zgrešila svojo pot; nikakor ne! Obojni Marijina družba, ki je procvitala že pred leti, še tudi sedaj prav dobro uspeva. Toda na polju omike in izobrazbe še je tamkaj malo gibanja. Zato mi pa oprostite, če vam tukaj v kratkih spodbudnih besedah izrazim misel: zakaj še na Hajdini ni mladeniške in dekliske zveze in še sploh mladinska organizacija ni stopila na višje mesto? Seveda je tega v veliki meri kriv ptujski Štajerc, ki grozovito napada vse, kar je poštenega, trga iz src vero, najrajši pa okužuje mladino, dobro vedoč da, če mladini vzame vero, jo stori sposobno za vse hudobije. Pa tudi ptujski šnops, kateri povzročuje strašne zločine, zapeljuje staro in mlado, ugonablja toliko krasnih kmetij, njih družine pa spravlja na beaško palico. Žalostnih vzgledov je dovolj. Pa še nekaj je, kar zabranjuje tukajšnji mladini napredek v organizaciji in to je: premalo zanimanje za dobro in pošteno berilo, sploh za narodno mišljenje, kakor tudi premalo požrtvovalnosti in vneme med mladino. Kakor je slabo berilo in časopisje mnogokrat vzrok pobujanja in hudobije, pa dobro berilo zelo veliko koristi. Zato pa posebno priporočam dragoceni mladinski list »Naš Dom«. On je pravi učitelj in šola nam mladini! Zato se naj tudi hajdinska mladina zbere pod njegov prapor in se naj začne zanimati tudi za kaj višjega. Ne prezirajmo časa, ki se nam nudi v naših mladih brezskrbnih letih. Kakor je zacvetela krasna spomlad, tako tudi naj bi zacvetela organizacija hajdinske mladine in veselo bodo nam potekala naša mlada leta, bo nam pa tudi v srečo in tolažbo v poznejših letih. Na delo toraj za čast božjo, v prid domovini, zakaj čas je kratek, a dela veliko. Pošilja najiskrenejše pozdrave vaša somišljenica.

A. V.

Zreče. Sedaj pa pridemo enkrat z žalostnim poročilom. Dne 25. aprila nam je namreč došla tužna vest, da nas je zapustila naša draga sestra Marija Videčnik, ki je bila deset let prednica Marijine družbe. Bila je vedno vneta za čast božjo in Marijino, veliko skrb je tudi imela za vse njenemu vodstvu izročene družbenice. Upamo, da je prišla za to pri ljubem Bogu že obilno plačilo, nam pa ostane v nepozabnem spominu. Vsled neke bolečine na roki si je šla zdravja iskat v Gradec, odkoder

se ni več vrnila. Ker je družbenice nismo mogle spremljati na njenem zadnjem potu, smo se je pa v domači cerkvi na primerni način spomnile. Med službo božjo, ki se je darovala za njo, so pristopile namreč skoro vse družbenice k mizi Gospodovi, ter darovale sv. obhajilo za njo. Naj ji v tujini bo zemljica lahka, a nad zvezdami se vidimo spet!

Ormož. Zborovanje Mladenških Zvez ormoškega okraja. Na praznik Kristusovega Vnebohoda se je vršil v Ormožu sestanek vseh Mladenških Zvez ormoškega okraja, na katerem so bile zastopane: Velika Nedelja, Sv. Tomaž, Sv. Lenart, Sv. Miklavž, Ormož, Središče in Svetinja, ter v častnem številu zastopniki središkega Orla. Vseh udeležencev je bilo do 70. Zborovanje otvori s primernim pozdravom na došle predsednik Mladenške zveze ormoške ter v kratkih besedah oriše namen današnjega zborovanja, ki je, da se za tukajšnji okraj ustanovi dekanjsko okrožje Mladenških Zvez. V nadaljnjem govoru omenja lep napredek mladinskega gibanja v zadnjem času, ter se pri tem spominja onih, kateri so največ do tega pripomogli, in kateri še danes kljub vsem napadom in sramotanju, od strani naših nasprotnikov v tej ali oni barvi, stojijo na čelu temu gibanju, in to so naši č. gg. kapelani ter župniki. Pozivlja zastopnike Mladenških Zvez, naj izrečejo svoje mnenje, in mnenje Zvez katere zastopajo. — Prvi se oglasi k besedi zastopnik tomaževske Mlad. zveze, kateri misel kar najiskreneje pozdravlja ter predlaga, naj se letošnji mladinski shod za tukajšnji okraj vrši pri Sv. Tomažu. Za njim govori zastopnik Ml. Zveze lenarčke, kateri posebej opozarja mladeniče na pogubni vpliv nemških društev Südmarke in Schulvereina, kateri sta se v zadnjem času lotili s svojimi milijoni slovenskih pokrajin, naseljuje tukaj nemško-protestantske rodbine, in ustanovljajoč ponemčevalnice, v katere vabijo slov. otroke. In ravno tu je primerno, da Mladenške Zveze posežejo vmes, ter agitirajo, da noben slovenski otrok ne bo zahajal v nemčurske ponemčevalnice. Misel ustanovitve dekanjskega okrožja v imenu lenarčke zveze iskreno pozdravi. Zatem govori predsednik Ml. Zveze velikonedeljske: živimo v razsvetljenem 20 stoletju, katero se po pravici sme imenovati doba združevanja. Združujejo se vsi stanovi in narodi, z združenimi močmi se da tudi kaj doseči. Poglejmo n. pr. uradnike, delavske sloje itd., kateri so dobro organizirani, kaj vse premorejo. In nekaj predpogoj takega občnega združevanja so naše Mladenške Zveze. In iz tega stališča pozdravljam snujoče se dekanjsko okrožje. Proti koncu svojega govora kliče v spomin besede nepozabnega nam Slomščka, katere naj posebno letos ob obletnici njegove smrti prevevajo slovenski narod in se glase: Ohranite ljudstvu njegovo edino pravo vero in krasen materin jezik. Za njim se je oglašil tudi zastopnik svetinjske Ml. Zveze, ki se je izrazil tudi za predlog današnjega zborovanja. Zastopnik srediških Orlov je pripomnil, je-li cela zadeva sčasoma ne bo zaspala in če se bo tudi kaj delalo! K besedi se je oglašil na to č. g. Krajnc

kateri je v svojem poljudnem in lahko razumljivem govoru orisal tiste faktorje, ki se naj gojijo in upoštevajo pri naših zvezah in to so v duševnem oziru razum, volja in srce, v telesnem pa telovadba. Razum je tesno spojen z izobrazbo. Katera izobrazba pa se naj da naši mladini? V prvi vrsti politična. Treba je naši mladini dokazovati in pojasnjevati, zakaj da se poteguje za to stranko, zakaj da voli ž njo in zakaj ne drugače. Priporočati je treba tudi prebiranje političnih časopisov, vedno večje vrednosti kakor pa krajevne novice. Dolžnost Zveze je, navajati svoje člane, da se po krščanskih načelih ravnaajo. Volja: večkrat se dogaja da se ta ali ona reč predružači ali kaj ustanovi in pri tem imajo naši fantje zmiraj neke pomisleke, ter pravijo, ne bo šlo. Prave volje ni. Korajže manjka. Kakor je letos na občnem zboru Kmečke zveze v Celju povdarjal dr. Krek, korajže nam je treba, in ako z isto začnemo in delamo, bo stvar gotovo šla naprej. Srce: Zveza ima tudi nalogo skrbeti svojim članom za zabavo. To pa v prvi vrsti dosega z govori in glediškiimi predstavami. Ako hočemo, da bo govor v razvedrilo in da doseže svoj namen, mora biti isti prav povdarjen in ognjevit. Z govorniškimi vajami se dobi tudi nastop, in dobri govorniki bodo tudi dobri igralci. Tudi gledališke predstave so nekaka izobrazba, in sicer kakor za igralca, tako za gledalca. Oder je prižnica. Tu se v živih slikah predstavlja, kam da peljejo prava in neprava pota življenja. Tudi na petje in godbo se pri naših Zvezah naj ne pozabi. Kdor ima voljo in nadarjenost, naj se mu kolikor mogoče pomaga, da bo prišel do popolne stopinje v tej ali oni stroki. K telesni izobrazbi spada v prvi vrsti telovadba. Telovadbo gojiti so v naših Mladeniških Zvezah poklicani Orli. S telovadbo se ravno zadobi nastop. Krasno predavanje je želo burno priznanje. Na to izpregovori kaplan Štuhec, ki začne svoj govor z dogodbo o skritih zakladih. Poleg korajže je treba tudi previdnosti. Tudi ravnokar se ustanovljajoče dekanijsko okrožje si naj ne začrtava prevelikih ciljev in dela, temveč toliko, da bo isto tudi lahko doseglo. Zatem razloži posledice liberalne vzgoje na mladini, katere živa priča je dogodek, ki se je pretečeno nedeljo odigral v liberalni gostilni pri Jeruzalemu, ko so fantje, vzgojeni v liberalnem duhu, umorili svojega tovariša enakega mišljenja. Umorjeni, kakor tudi njegovi morilci, so bili edni izmed tistih korajžnih fantov, ki ob nedeljah namesto v cerkev, gredo ponosno mimo nje v gostilno, ter za gotovo plačo po shodih prirejenih v katoliškem duhu pridejo po liberalnem receptu razbijati. Stara prislovica: Kdor izživa, bo uničen. Viharno odobravanje je sledilo res krasnemu in poljudnemu govoru g. govornika. — Ker so se vse navzoče Mladeniške zveze izrazile za to, naj se ustanovi dekanijsko okrožje za ormoški okraj, se za predsednika istega izvoli predsednik Mladeniške Zveze ormoške, mladenič Sever iz Huma pri Ormožu, v odbor pa vsi predsedniki Mladeniških Zvez. Novo imenovani predsednik se s težkim srcem odloči

za ta korak, ter prosi navzoče, da ga vsestransko podpirajo, in z zagotovilom, da hoče z vsemi svojimi skromnimi možmi delovati v prosep in izobrazbo mladine tukajšnjega okraja ter jo združiti v nepramagljivo armado, katere bo z lahkoto odbijala vse napade nasprotnikov, zaključilo krasno uspešno zkorovanje.

Središče. 1. Štirimesečno poročilo dekl. zveze. Prvi shod se je vršil dne 6. jan. 1912 s sledečim vspreodom: 1. Predsednica Micika Lončarič otvori zborovanje s pozdravom in kratkimi besedami. 2. Luci Ivana deklamira »Slovenskemu narodu ob novem letu« (Glasnik najsv. Src). 3. Dogša Al. govori o potrpežljivosti. 5. Tomažič Ot. o pomenu dekl. zveze in abstinenci. 6. Ivanuša Mar. o dekl. izobrazbi. 7. Ploh Micika o vzgledih zvezinih deklet. 8. Vrbančič Roza o ljubezni do domovine in do Boga in Marije. 9. Pesem: »Slovenka sem«. 10. Predsednica ptujske dekl. zv. nam prinese pozdrav od tamošnjih deklet ter govori o pravi sreči. 11. Krajnc Micika o petju. 12. Pesem »Veseli pevec.« 13. Č. g. duh. vod. o bolgarskih misijonih.

Drugi shod 11. febr. 1. Predsednica pozdravi navzoče, ter prebere pismo duh. vod. ki se zaradi shoda v bližnjem kraju ni udeležil shoda naše zveze. 2. Pevec Tilka prebere »Moje misli zadnji dan leta« (N. Dom.) 3. Lašič Marija o ponižnosti — vzgled vijolica. 4. Pesem »Zaostali ptič« (Gregorčič.) 5. Klobučar Jerica o dekl. časti in poštenju. 6. Kolarič Jozefa o slogi med dekleti. 7. Tomažič Mar. o lepoti kmečkega stanu. 8. Kunst Mar. o nedolžnosti. 9. Ker se je knjižničarka namest. omožila, se izvoli Pevec T. mesto nje. 10. Pesem »Tam za goro« (D. Trstenjak.)

Tretji shod 10. marca. 1. Predsednica otvori shod in priporoča odločnost. 2. Črček El. o marljivosti. 3. Micika Krajnc iz Mote pri Ljutomeru prinese pozdrav od tamošnje zveze in govori o dekl. ponosu. 4. Zadravec Micika nas pelje v tiho noč in govori o modrosti Stvarnika. 5. Pesem »Ptičica zaprta bila.« 6. Zadravec Ana o varčnosti. 7. Lesjak Al. o snažnosti. 8. Gerika Klobučar in M. Ploh dvogovor »Najlepsi kinč« (Bogoljub.) 9. Pesem »Tam za goro.« 10. Čurin Ljudmila o ponižnosti, potrpežljivosti in o pravi pobožnosti. 11. Blagajničarka poroča, da je stanje blagajne — slabotno, članice naj redno plačujejo udnino. 12. Razno: terosti: O abstinenci, misijonih in bratovščine sv. Cijila in Metoda, govori č. g. kaplan.

Četrto zborovanje dne 21. aprila. 1. Ker je obhajal č. g. kaplan dne 25. aprila svoj god, je bil posvečen ta shod njemu. Predsednica govori pozdrav in častitko, nato sledi igra »Za god.« 2. Č. g. duh. vod. govori o hvaležnosti v srcu ne samo nazunaj. 3. Lašič Ana o bl. Ivani d' Ark. G. kaplan spregovori o prostosti in ponižnosti Ivanini, naj jo dekleta posnemajo. 4. Klobučar Joz. o škofu Slomšek, kako je pisal o snažnosti in razne druge nauke. G. kaplan izpregovori obširneje o Slomšku, njegovih ljubezni in delu med pripotnim ljudstvom. 5. Kunst Al. kako naj porabimo čas mladih let. 6. Luci Iv. o važnosti matere. 7.

Lah Mar. o moderni in priprosti noši, priporoči nam sejanje lanu. 8. Polanec Kat. deklamacija »Slabi časi.« 9. Glavnik Ana deklamacija »Slovenkam« (Ciriljev.) 10. Shod se zaključí s pesmijo »Slovenka sem.«

II. Mladeniška zveza. V letu 1912 je imela mlad. zveza dne 28. jan. svoj prvi mesečni sestanek s tem vspešnim: Preds. Hernja otvori zborovanje in zavrača ugovore nasprotnikov proti naši organizaciji. 2. Petek Fr. poziva mladeniče, naj pristopajo k Orlu. 3. Zidarič Fr. deklamira »Hajdukova oporoka.« (S. Gregorčič.) 4. Koter Jak o najsv. Zakramentu, katerega naj letos prav posebno častimo, ter pristopamo pogosto k sv. obhajilu. 5. G. kaplan nam je dal lepe nauke na pot življenja. Shod se zaključí.

II. sestanek 25. febr. 1. Preds. otvori zborovanje in govori o medsebojni ljubezni. Skupaj moramo držati, biti edini in skrbeti skupno za dobro ime, ker tam je lepo prebivati, kjer vlada en duh in ena misel. 2. Trstenjak Fr. nas spodbuja k neustrašenosti in vztrajnosti. 3. Ploh Fr. o vzgoji mladine, navede vzroke, ki so pogubni mladini: slabo berilo, pijančevanje in m. slabe družbe. 4. Čurin Fr. spodbuja, naj z veseljem prihajamo k zvezi ter nas navdušuje za Orla. 5. Klobučar Iv. govori o Mar. družbi. Shod se zaključí.

III. shod marca. 1. Predsednik otvori zborovanje ter pozdravlja navzoče mladeniče. 2. Aleksič Jak. deklamira lastno pesem: Spoštuj duhovnika. 3. Bauman Fr. o posledicah alkohola. 4. Štamberger Ivan, naj nastopamo korajžno in veselo v naših organizacijah. 5. Štampar Fr., kako naj se branimo pred sovražniki, ki nas hočejo speljati na kriva pota. Nazadnje še spregovori č. g. kaplan nekoliko besed in shod se zaključí.

IV. shod 24. aprila. 1. Predsednik otvori shod, ter častita č. g. kaplanu h godu. 2. Jurkovič Mar. nas spodbuja k vsestranskemu narodnemu delovanju. 3. Zidarič Fr. deklamuje: Narodni dom (S. Gregorčič.) 4. Aleksič in Štamberger: dvogovor »Zakaj k Sokolom in ne k Orlom?« 5. Čoček Jož. o verskem prepričanju, ki naj nas vodi vse življenje. G. kaplan govori o Slomškemu. Sklenili smo, da priredimo poseben shod v spomin 50 letnice A. M. Slomškega. Shod se zaključí.

To je kratko poročilo obeh srediških zvez. Kakor smo delovali do sedaj, tako hočemo tudi zanaprej delati, ter se pridno udeleževati mesečnih shodov, in se ravnati po lepih naukih, ki nam je nudijo sestanki. V to pomozí Bog in Marija.

Tajništvo.

Sv. Križ tik Slatine. Dne 25. marca je bil občni zbor naše deklške zveze. Voditeljica Zveze otvori zborovanje, govori o potrebi slovenske Straže, pozivlja mladenke k medsebojni ljubezni in slogi, brez vsakega zavidanja, kajti v slogi je moč. Tajnica poroča o delovanju deklške zveze v pretečenem letu. Imele smo več podučnih sestankov; priredile smo dve gledališki predstavi: »Zakleta soba pri zlati goski« in »Jeza nad petelinom in kes«, v splo-

šno zadovoljnost gledalcev. Udeležilo se nas je lansko leto 200 velikega deklškega shoda v Šmarju pri Jelšah. Matej Micika govori, kako potrebno je gospodinjí znanje kuhe, ki spada k podlagi zadovoljnosti pri hiši, posebej priporoča varčnost, delavnost in redoljubnost. Drogenek Neža deklamira pesem Slovenkam. Nato se je zapelo par mičnih pesmic ter se izvolil sledeči odbor: Novak Matilda, voditeljica, Zobec Ana, namestnica, Zbil Marija, tajnica, Gobec Micika, blagajničarka, Ana Pelko, knjižničarka, Smole Ana, Drogenek Neža, Matej Micika, Mlakar Micika, Drogenek Roza odbornice. Čast. g. nadžupnik predsednik društva nas opominjajo k vztrajnosti, priporočajo, naj skrbimo za tovaršice v tujini, jim večkrat pišemo in jim priporočajo Naš Dom, Bogoljub, Glasnik, da naj nikdar ne pozabijo svoje vere, svojega lepega maternega jezika. Dne 5. in 12. maja t. l. je priredila deklška zveza gledališko predstavo »Sv. Neža« s petjem in deklamacijo. Največ nam pomagajo pri predstavah častiti gospod Anton Penič, kaplan, za kar jim Bog plačaj stoterno. Mladenke križevske, le krepko naprej, proč z napačno sramežljivostjo pred hudobnimi jeziki izprijenih ljudi, oklenite se skrbno zveze, v kateri najdete pošteno zabavo in pravo izobrazbo, pa tudi:

Ne zbiti se dela,
Le zbrati moči.
Le v delu se našem
Značaj zadobi!

Tajnica.

Št. Vid na Planini. Dne 10. marca l. l. je imela naša D. z. deveto poučno zborovanje s sledečim vspešnim: 1. Pozdrav predsednice, 2. Micika Pavlinc je prav lepo in navdušeno govorila, kako si morajo dekleta med seboj biti prijazna, zakaj prijaznost je ljuba pri Bogu in pri ljudeh. 3. Terezija Bevc deklamuje »Tri gorska jezera«, 4. Marija Senica govori, naj bi dekleta rajši hodile pred tabernakelj, kakor pa na ples, 5. Ana Žuželj deklamuje »Bogoljubov agent«, 6. Helena Doberšek priporoča, naj si dekleta prizadevajo ohraniti nedolžnost, 7. Fr. Prijatelj deklamuje »Krščanski devici Marijine družbe«, 8. Ana Špan razlaga, kako je dekle sirota, če izgubi nedolžnost, 9. Terezija Jazbinšek priporoča, naj si vsaka poišče dobro prijateljico, ne slabo. Nazadnje se še predsednica zahvali dekletom, da so tako navdušena, in zaključí zborovanje. Deseto poučno zborovanje je imela D. z. 21. aprila s tem-le vspešnim: 1. Pozdrav predsednice, 2. Veseli pastir, poje pevski zbor pod vodstvom našega č. g. župnika, 3. Jozefa Sevšek razlaga, kako moramo me dekleta braniti domovino, 4. Hedvika Tovornik in Nežika Kovač prednašata pesem »Najlepši kinč«, 5. Franca Krajnc priporoča, da more razgovor pri dekletih biti pošten, ne klafarski, 6. Pepca Romih deklamira »Nedolžno srce«, 7. Ana Špan govori o pripomočkih, s katerimi si ohranimo nedolžnost, 8. Urša Vajdec dekl. »Osveta«, 9. Franca Prijatelj opominja, da dekleta Marijine družbe in D. z. morajo biti

posebno previdna v govorjenju in dejanju, nazadnje nam še pevski zbor, zapoje par lepih pesmic. Dne 16. maja je imela D. z. občni zbor za tretje leto in obenem poučni shod. Vspored je bil tale: 1. Predsednica otvori zborovanje in pozdravi navzoče, 2. Ivanka Zakošek prednaša iz gospodinjskega tečaja na Teharjih, 3. Mimika Tovornik in Cilka Ocvirk dekl. pesem »Šnops in voda«, 4. Franca Krajnc govori o majniški kraljici, kakšne cvetke da ji naj prinašamo na oltar, 5. Marija Perčič dekl. pesem »Svarilo«. Nazadnje smo pa imele volitev; izvoljen je sledeči odbor: Hedvika Tovornik, predsednica, Mimika Tovornik, namestnica, Ivanka Zakošek, blagajničarka, Nežika Kovač, tajnica, Julika Koželj, Marija Senica, odbornice. Volitev so vodili naš veleč. g. župnik in duh. svet., ki se toliko ponižajo, da pridejo k vsakemu zborovanju in vsakokrat nas vsodbujajo s svojimi krasnimi besedami, kako se naj ravnamo za bodočnost, me smo jim pa tudi za to iz srca hvaležne, in imamo trdno zaupanje, da nas še bodo tudi zanaprej tako vodili. Saj brez tako delavnega in za vse dobro vnetega dušnega pastirja, bi me dekleta ne mogle nič. V preteklem letu je D. Z. imela 10 poučnih shodov pri katerih je bilo 32 govorov in 20 deklamacij. Skrbimo, da bo to leto še plodovitejše.

Poroča tajnica.

Sv. Jakob v Slov. gor. Dolžnost me veže, da sporočim tudi tebi, mili »Naš Dom«, v skromnih vrstah nepopisljivo žalost, katera nas je zadela to spomlad. Nemila smrt, ki ne dela razlike med sivo starostjo in nežno mladostjo, nam je pobrala dne 24. aprila pridno in v vsem dvzledno mladenko Mimiko Veingerl, katera je dovršila na svečnico 18 let. Mimika je bila večletna članica našega slov. izobr. dr., katerega je marljivo podpirala in v prid društva storila vse, kar je bilo v njenih močeh; bila je tudi članica Marijine družbe in se je v vseh okoliščinah ravnala po družbenih pravilih. Vedno in povsod je rada ubogala ter pomagala svojim starišem pri vsakem opravilu. Ko je dospela do resnejših let, jo je gnalo srce od doma, da bi se kaj več naučila in izurila v vsem, kar je potrebno vsaki mladenki, oziroma gospodinj. Na velikonočni pondeljek smo bile še zbrane razne mladenke, med nami tudi nepozabljena Mimika, smo se pogovarjale o raznih potrebnih stvareh našega društva, določile in si izbrale igro, katero smo mislile uprizoriti m. majnika na društvenem odru, pri kateri bi tudi sodelovala ranjka, ki je bila kakor nalašč ustvarjena za to. Poslovala se je od mladenk ter je šla na belo sredo v Maribor, kjer je mislila ostati par mesecev in se učiti kuhati. Človek obrača, Bog obrne! Tako se je tudi prigodilo naši Mimiki. Dva dni je bila popolnoma zdrava, tretji dan se je začela pritoževati, da je bolna vsled prehlajenja, deveti dan so jo vso sprehlajeno odpeljali na njen dom, kjer so hitro poslali po zdravnika, a žalibog bilo je vse prepozno. Za štiri dni pozneje je izdihnila svojo blago dušo, ter je mirno v Gospodu zaspala. Iz njenega smehljajočega obraza je vsak lahko bral njeno srečo na onem svetu, ker je, upamo, hitro do-

spela k svoji božji Materi Mariji, katera jo je vzela pod svoj nebeški plašč. Bila je v resnici nenavadno lep mrlič, okinčana z vencem na glavi in skoraj obsuta z samimi cveticami. Zares krasna je svetna nevesta z vencem na glavi, samo ob sebi umevno pa je, da je bila naša Mimika veliko krasnejša, ker si je njo sam Jezus, nebeški ženin izbral za svojo nevesto. Pogreb se je vršil v petek dne 26. aprila. Velika množica žalujočih ljudi in dolga vrsta belo oblečenih mladenk je spremljalo Mimiko na njenem zadnjem potu. Članice Mar. družbe so ji najpoprej zapele ginljivo pesem na njenem domu, da so se tako v njenem imenu poslovile od rojstne hiše. Ko smo nežno njeno truplo položili v žrelo odprtega groba, so spet mladenke zapele pretresujočo žalostno pesem, tako, da pač ni bilo nobenemu mogoče prikriti svojih solz. Navzočih je bilo okoli 300 oseb in gotovo bi moral imeti jekleno srce, kateri bi se ob takim prizoru ne razjokal. Njeni stariši, bratje in sestre se niso dali potolažiti ob toliko izgubi svoje ljube družinske članice. Vsem mladenkam priporočam njo v vsaki stvari za vzgled, ker želim, da bi tudi me vse mogle postati kedaj tako srečne, kakor je ona ter postati neveste Jezusove. Spominjajmo se pri vsaki sveti maši, ker je gotovo, da tudi ona moli za nas.

Da bo umrl, vsak dobro ve,
Ne ve pa kdaj, kako in kje.

Mnoge pozdrave naj sprejmejo vsi, ki bodo brali ta dopis še vedno žalujoče mladenke Micike.

Lesce na Gorenjskem. Kaj ne, draga mladina Stajerska, začuli so se tudi iz prelepe Gorenjske lepi glasovi naše organizacije. Veste, z največjim veseljem opazujem to vrlo navredovanje gorenjske mladine. Ona hoče posnemati Stajerce in druge. Dekliško zvezo že imajo in so ponosne na njo. Pa ne samo to. V nedeljo dne 12. maja priredila je Hraška knjižnica Slovenske dijaške zveze veliko veselico v Lescah v hotelu „Triglav“ v prid knjižnice Dijaške zveze. Vrlo dobro se je obnesla, dasi so imeli nasprotniki toliko čez njo zabavljati. Dobro se je obnesla, da, kaj takega sama nisem pričakovala. Na veselici so delovali brezniki tamburaši in pevci od istotam. Vsa čast jim! Dolžna se pa čutim javno zahvaliti se vsem sodelovalcem, ki so mi v tem času tako zvesto stali na strani, ne meneč se, kaj govori nasprotnik. Posebno gre vsa hvala vrlemu predsedniku gospodu A. Šparovicu iz Vrbe in gospodu Hanžiču iz Hraše. Nadalje gospodu M. Justinu, med. na Dunaju, ki nas je podpiral, gđc. Tonči Justin, gospej Prosenovi (soproga železniškega nadzornika), gđc. Ivanki Prosen, Franciki Šparovic (tajnici Dekliške zveze na Breznici in tajnikovi namestnici Dij. knjižnice v Hrašah), potem Ančki Boštjanovi iz Vrbe in g. Sokliču, pismonoši v Lescah. Vsi so bili neomahljivi in vstrajni do konca. Zabave smo imeli dovolj, a še več pa koristi. Tudi č. g. župniku Lavriču na Breznici, č. g. Lovšinu, župniku v Lescah, in vlč. g. Novaku, kanoniku in dekanu v Radovljici, vsa čast, da so

nas tako podpirali! Slava vrlim Gorenjcem, dal Bog mnogo vspeha in sadu! Na vsporedu je bil srečolov in šaljiva pošta. Smeha je bilo dovolj. Le to moram še omeniti, da so radovoljski sokoliki imeli ta dan lepo blamažo. Vračajoč se iz Begunj, kjer so imeli bojda neko veselico, prišli so nas posetiti, misleč, da trobimo v njihov rog. Ko plačajo že vstopnino, spomni se „načelnik“, da je pozabil vprašati, kakšno veselico da imamo. Ko mu g. predsednik pove, sklonijo obupno svoje sokolske butice in izginejo kot duh skozi vrata. Če jim naša „pečenka“ ni dišala, jih nismo vprašali, a pokazali so to sami dosti jasno. — Tako torej tudi tukaj, raste, cvete in se razširja naša stranka. Kako se bomo še kaj gibali, se bo de že poročalo. Sedaj pa, preljuba štajerska mladina, sprejmi pristrčne rdodoljubne pozdrave iz Gorenjske, se skoraj že na Štajersko zopet vračajoče Slovenke Pepce S.

Iz Dunaja. Sklenila sem, odslej redno poročati o delovanju in tukajšnjem društvu »Straža«. — Kt sem že zadnjič omenila, je priredilo društvo »Straža« dne 12. maja večji zabavni večer. Na vsporedu je bilo petje, kakor: Tone solnce, tone; Saj ni čuda in dr. — Tamburaši so nas razveselili s tremi prav lepimi točkami in sicer: Večer na Savi, Soračanje in Lepa Parižanka. Nato sta sledili dve deklaraciji, namreč S. Gregorčiča »Domovina« in »Hajdukova oporoka«. Temu je sledil dramatičen prizor »Oreste iz opere »Elektra«. Izvajal ga je stud. med. J. Žgur z izborno mimiko. — Vrlo je ugajala burka »Nemški ne znajo«. — V nedeljo dne 19. maja je bilo poučno predavanje v društvenem lokalu »Straže«, v VI. Webgasse 17. Predaval je g. cand. phil. J. Mozovec o svojem potovanju po Bosni in Hercegovini, popisal težnje tamošnjih prebivalcev, požrtvovalnost g. o. frančiškanov in učiteljev, ki žrtvujejo vse za blagor ljudstva, orisal tamošnje socialno življenje, ljudske šege in kulturo. Isti predavatelj je pred časom govoril tudi o vojski v Tripolisu, razjasnil stališče obeh strank, tamošnje krajevne razmere, omenil zakaj da se je prav za prav vnela vojska. Dalje nam je predaval o delniških družbah ob »Adriji«; razkazal nam je, kako delajo mažaroni s hrvatskim ljudstvom na hrvatski zemlji in v Dalmaciji; poslužujejo se najpodlejšjih sredstev, da dobijo v svoje krepplje večinoma vse trgovinske ladije v Dalmaciji, Hrvat bi jim pa naj bil suženj. Hvalevredno je, da se občinstvo vrlo zanima za predavanja in to gotovo v svoj lastni prid.

J. P.

Iz Berolina. Parkrat je že poromal »Naš Dom« med naše prijatelje, in zaporedoma se me je opomnilo na mojo obljubo, pa vendar se nisem mogla odločiti za namenjeni članek, ker sem se bala strogega obraza urednika. Končno pa se hočem ojunčiti in popisati vsaj deloma svoje berolinske vtise, ter še v prvi vrsti gdč. dopisavalki iz Sp. Št., kakor gdč. P. iz Dunaja zahvalim za prijaznost in zaupanje.

Ne bi zadnjič v mojem dopisu tako zagovo obljubila kaj o katoličanih v Nemčiji

poročati, ko bi mi njih verski čut in ponos ne vtisnil tako globokih spominov. Z gorečnostjo, s katero se odlikujejo pri službi božji, s katero se udeležujejo vsako nedeljo sv. zakramentov, nadalje ko nastopajo javno kot katoličani v tem, da v restavracijah ali kjer si bodi opravljajo pred jedjo in po jedi molitev, ta gorečnost jih daleko odlikuje od nas. Človeku se nehote ob teh prizorih vrine misel na našo takozvano kmečko gospodo ali bolje rečeno na tiste srednje sloje, ki niso kmetje in ne gospodstva, ki pa so vendar tako grozno modri in si domišljajo, da je ze olikanega človeka vera in nje očitno znamenje sramota, ker sicer v resnici inteligentent človek gotovo ne bo tako modroval, to je dokaz nemški katoličan, ki se kljub svojemu visokemu stanu in svoji eleganci ne sramuje pomešati se med navadno ljudstvo, ter se s sklenjenimi rokami bližati k mizi Gospodovi. —

Opaziti se da nadalje, da je nemškemu katoličanu duhovnik še zmiraj prijatelj in svetovalc, kot pri nas svoj čas. Niso mi mogli verjeti tamošnji katoličani, kako žalostni odnošaji se odigravajo dan na dan proti našim duhovnikom. »Duhovnik nas je začel vzgajati, je pomagal vzdigniti naše socialno stališče ter nam kazal pot do kulture, kako bi mu mogli odreči prijateljstvo?« In ali ni ista pri nas? sem si mislila. Kedo je bil, ki je začel buditi naš zaspani narod? Ali niso bili to škof Slomšek in mnogo mnogo drugih iz vinograda Gospodovega, ki jim ni bil ne noben trud pretežek, ki so delali nesebično, pozabivši same sebe, samo da bi teptanemu narodu pripomogli do vstajenja. — In ko se je predramila Ilirija, ko si je nadela novo obleko, in hvaležno podala roke svojemu rešitelju in ga volila za nadaljnega kažipota, ne, iskala si je novih zaveznikov, ki so ji polagali med v usta, a ji zahrbtno zadajali smrtno udarce! A mi, draga slovenska mladina, ne pojdemo z roko v roki s temi novimi zavezniki, z liberalnimi apostoli, mi jim napovemo ljut boj, ker vemo, da nas njih nauki ne vodijo do ciljev, ki smo si jih začrtali mi. Mi hočemo slediti le naukom, ki nam jih je polegala naša dobra, verna slovenska mati na srce, in naše duhovniki hočemo vedno smatrati kot naše rešitelje in voditelje.

Katoliški Nемеc nam v narodnem oziru ni sovražen, on samo želi, da se širi Kristusova vera med vse narode in prosí, da bi Bog dal Nemški vsaj kedaj katoliškega vladarja. Zavida nas za našo cesarsko hišo in si želi samo enkrat videti našega presv. cesarja pri sv. maši.

Prav posebno pozornost pa sem obrnila na mnoge mladinske organizacije v Nemčiji; ne le katoličan zbira mladino pod svojo zastavo, tudi protestant zna, kolikega pomena je mladina za bodočnost.

Takoj, ko se namreč prijavi kak nov ud na občino, pošlje se mu neko vabilo in se mu naznani, koliko in kake organizacijske odseke da ima dotična občina, in podčrta za prišleca primerno. Na tak način je mladina že s prvim korakom v tujino nekako vezana na kako do-

bro družbo, ter se mnogokrat obvaruje pred žalostno prihodnostjo, ki je več ali manj posledica slabih, velikomestnih družb.

Pripomniti je še, da se posebno ženske odlikujejo pri organizacijskih odsekih v Nemčiji; te so Nemčiji prave misijonarke. Kakor imamo pri nas Dekliške zveze s svojimi predsednicami, tako imajo v Nemčiji delavski odseki svoje pokroviteljice, ki pa morajo biti vzgojene za svoj prihodnji poklic. Obiskovati morajo mesečno plačo, in so dolžne, dajati v svojem okraju redno zborovanje, ter se zavzemati za splošne zadeve katoličanov.

Opazovala sem med temi delavkami Go-

spodovimi celo dame iz aristokratskih hiš, ki se niso sramovale, vglobiti se v delavsko vprašanje, samo da se zgodi kaj za vero. In njih trud je bogato poplačan. Ko imajo namreč nasprotniki socialni demokratje in pa protestantje priliko njih nesebično delovanje opazovati, se ne morejo zoperstavljati ter mnogi prestopijo v katoliški tabor. In z veseljem moremo pripoznati, da se katoličanstvo v Nemčiji vidno razcvita, čeravno se mu delajo grozne zapreke!

Tudi mi, draga slovenska mladina, hočemo z veseljem opazovati cvetoče katoličanstvo v Nemčiji, hočemo pa tudi stražiti naš cvet v domovini, da ostanemo tudi zanaprej vzgled mladini drugih narodov, kakor se nam zadnjič naznanja iz Švice! To želi od srca dopisovalka iz Berolina!

Govorniške vaje.

Mladenke, apostolsko delo za treznost.

Drage tovarišice!

Odkar delujeta pri nas dekliska Marijina družba in Dekliška zveza, se je že marsikaj storilo, kar služi v naš vsestranski blagor. Veliko smo pridobile v verskem oziru. Trudimo se, da bi postale čedalje bolj popolne in Bogu dopadljive. Veliko smo pridobile tudi v izobrazbi. Kóliko knjig smo že v tem času prečitale, koliko shodov se udeležile! Mladenka, ki je vse te reči vzela resno, je res napredovala v znanju in v navdušenju za sveto stvar.

Eno delo pa še vse premalo gojimo in to je apostolsko delo. Pot si sicer že del časa nadelujemo, pa doslej še nismo bogve kaj izvršile. V tem oziru mora v bodoče postati drugače. Same moramo postajati vedno boljše, čednostnejše, pobožnejše in vedno bolj navdušene za vsako plemenito stvar. Delati pa moramo tudi na to, da naše tovarišice z besedo in vzgledom navdušimo za čednostno življenje in za blagonosno delovanje.

Naša Marijina družba si je osnovala svoj treznostni odsek, ki že šteje nekaj članice, sicer pa do resnobjega dela ni prišel. Ali more biti katera med nami, ki bi dvomila, da nam je treznost potrebna? Grd je moški pijanec, a naravnost nekaj strašnega pa je žena pljanka. Pač marsikatera izmed nas se je o tem že lahko prepričala na svoje oči.

Kake nasledke povzročata nezmernost v pitju na telesu, vidimo na vseh koncih in krajih. Veliko je o njih brati v knjižici „Sveta vojska.“ Kake dušne nasledke rodi nezmernost, pa smo izvedele iz mnogih pridig.

Dolžnost naša je, da v bodoče z besedo in vzgledom delujemo za treznost, da vse sto-

rmo, da bo naš treznostni odsek dobil kolikor mogoče veliko članice.

Pred vsem delujmo z besedo za treznost. Katera se ni prečitala knjižice: „Sveta vojska“, naj še to stori. „Mali protialkoholni katekizem“ pa bi naj vsaka sama imela, saj ne stane več kot 10 vinarjev. Katera je pazljivo prečitala obe knjižici, bo lahko ljudem pojasnila, kake škode povzročata alkohol. Ljudje morajo spoznati tega ljutega sovražnika našega, da se ga bodo bolj ogibali. Zato naj pride v vsako hišo ta mala knjižica! To bodi naša skrb!

Z besedo delujmo za treznost. Tovarišice opominjamo, da pazijo, da se ne bodo opijanile. Letos je še posebno velika nevarnost, ko je kapljica izredno močna. Govorimo proti siljenju k pitju. Ne dajmo se prisiliti, da bi več pili, kot je treba, da bi se dale opijaniti. Koliko deklet je v pijanosti prišlo ob svojo nedolžnost!

Razlagajmo ljudem še posebno škodljivost žganjepitja sploh, za mlade ljudi, za starše, za otroke. Ob vsaki priliki se potegnimo za trezno življenje.

Delujmo v tem oziru posebno z lepim vzgledom. Ta bo največ izdal. Če že pijemo, pa ni mo po pameti, da nam ostane razum jasen, glava lahka in vest mirna. Ne pijmo žganja same, ne ponujajmo ga drugim! Ne hodimo v gostilne! Ne dajmo se zapeljati, da bi se po gorcah mudile, še posebno ne v nočnem času. Če je katera tovarišica na potu nezmernosti, poskusimo jo rešiti, če le mogoče.

Tovarišice! Z besedo in vzgledom lahko veliko storimo za treznost. Pijančevanje je najhujši sovražnik Slovencev. Tega ne pozabimo. Tovarišice, vstopite torej v naš odsek! Delujmo za treznost vedno bolj in bolj, Da pride ob veljavo sovražnik alkohol!